

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κ' εικοστόν μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κ' ένακόσια δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Εικοσιέτη μηνός Γενάρη
και νέος βρόντος και γδουπος Άρη.

Χίλια διακόσια σαραντατρία,
σάλος' στον κόσμο και φασαρία.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας γέτος σκέτος.**

Α'

Φ.—

Τι παϊάνας άνακρούω,
πάντα προς πολέμους ρέπω,
την Ειρήνη την άκούω,
την Ειρήνη δέν την βλέπω.

"Όταν μπλέξης με Τουρκιά,
δταν μπλέξης με Φραγκιά
τότε, Περικλή μαζέτα,
φασκλοκουκούλωσέ τ α.

Τότε βλέπεις περιστέρι
μέ χλωρής Έληάς κλωνάρι,
μά κυττάξεις και τόν Άρη
μ' ένα δικοπο μαγαζίρι.

Τότε λίμα, συζητήσεις,
και Μινίστρων συναντήσεις,
και μού μού και ψι ψι ψι.

Τότε μαρτυρείς και ρέβεις
και σε κάνουν να χορεύεις
μ' ένα πόδι' στο ταψί.

Τότε μέσ' στην Έγγλιτέρα
διασκέψεις νύκτα' μέρα
και του Γκρέυ συμβουλαί.

Τότε σάχλα και ναυτία,
πού σέ κάνει' στα Χαντεία
νά φουμάρης ναργιλέ.

Τότε ντραβαλα πολλά
και τόν κόσμο περγελά
του κλεινού Σεφρέτ τό φέσι.

Τότε βλέπεις μουστορηδες
μέ δαδ μάτια σαν γαρίδες
νά φυτρώνουνε' στη μέση.

"Όταν μπλέξης με Τουρκιά,
δταν μπλέξης με Φραγκιά,
είναι κλητ ξαρνικό.

Τότε βγαίνει' στον άγωνα
κ' ή κυρία ποιμαγτόνα
και γυρεύει μερδικά.

Τότε κ' άρπαγής μαγιά,
κ' οι καλοί μας οι Μαγαζάροι

μᾶς πατοῦνε τὸ ποδάρι
καὶ γυροῦν' Ἀλβανία.

Τότε ποῦ λὲς εὐγένεια τῶν Τούρκων περιουσιῇ
καὶ τὴν Ἀδριανούπολι χαρίζουν τὴν μισή,
μὰ δὲν ἀκοῦν οἱ Βούλγαροι καὶ τὴν γυροῦν ὅλη,
ἄλλοιως θὰ πᾶν στὴν Πόλι.

Τότε κ' ὁ κύριος Σεφκέτ, ποῦ στᾶζει πάντα μέλι,
εἰς τῆς Ταατάλας τοὺς Στρατοὺς γενναίως παραγγέλλει.
Μῆτε μὰ μόνῃ τουφεκιὰ νὰ ῥξουν, πατριώτη,
ἂν πόλεμον οἱ Βούλγαροι δὲν ξαναρχίσουν πρῶτοι.

Νέα καὶ τὴν ἀνακοχή,
καὶ βροντερὰ δὲν ἀντηχεῖ
καρμυὰ πολέμων ἰαχῆ.

Ἄνακοχὴ σιωπηρὰ,
καὶ δὲν ἀρχίζουνε πυρὰ,
κ' ἕνας τὸν ἄλλο βλέπει
καὶ πίνουνε σαλέπι.

Καὶ τὴν Ἀρμάδα τὴν τρανή,
καὶ τὴν Ἀρμάδα τὴν κλεινὴ
τὴν διορθώνουν τῶρα.

Κ' ἀπὸ τὰ δόλια τὰ στενὰ
φωναῖζον πῶς θὰ βρῆ ξανά
μὲ μία νέα φόρα.

Συγκίνησις μεγάλη,
Ἀρμάδα φοβερίζει,
Ἀρμάδας μὲ μυρίζει
περίπατος καὶ πάλι.

Κ' ὁ κόσμος περιμένει
ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
ποῦ θὰ βῆ ἢ δοξασημένη
ὡς ἔκδοσις δευτέρα
ἐπιδιορθωμένη.

Ἔγλα μὲλα καὶ ἔγλα λέσσα
ξερωνίζει δυνάτ'
τοῦ Μαχμούτ Σεφκέτ ἡ φέσα,
καὶ δὲν εἶναι χωρατά.

Πρέπει κ' ὁ Σεφκέτ νὰ βγάλῃ
τὴν Ἀρμάδα τὴν μεγάλην.
Γιὰ τὴν δοξα τοῦ Μαχμούτ
ὅλοι τρέξετε σὲ τούτη,
καὶ καλακατρίστε τὴν,
κ' ὅπως ὅπως βγάλτε τὴν.

Κ' ἂν μᾶς βρῆκε μαύρη μπόρα
πρέπει νὰ ξανὰ βῆ τῶρα
καὶ μὲ τούτον τὸν Βεζύρη,
καὶ τὸν πανικὸν νὰ σπείρῃ.

Πρέπει κ' ἔπι τοῦ Σεφκέτ νὰ μὴ στέκεται νοθρὰ,
νὰ βῆ καὶ τὸ Χαμηγιῆ μὲς ἀπὸ τὴν Ἐ.υθρὰ.

Πρέπει κ' ἔπι Νεοτούρκων ν' ἀκουσθοῦν Ἀρμάδας κρότοι
κ' αὐτοὶ δέσμιοι νὰ φέρουσ' στὴν Σταμποῦλ τὸν Κουντου.
Πρέπει κ' ἔπι βασιλείας τοῦ γενναίου Κομητάτου [ρωσῆ]
καὶ τὸν ποῦρος Μουσουλιμάνος νὰ μὴν κλαίῃ τὰ λεπτὰ του.

Ἔγλα μὲλα καὶ ἔγλα λέσσα
σκοτίζει τοῦ Σεφκέτ ἡ φέσα,
ποῦ δὲν τῆς χαλοῦν χατήρι,
κ' ὅλοι λένε στὸν Βεζύρη:
τραλαλά καὶ τραλαλά,
ἔλα μας γυροῦ γυροῦ,
τραλαλά καὶ τραλαλά,
πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μυραλά.

Τῆς Τουρκίας μεγάλο τζάκι,
μὲ τὸ στόμα τὸ θρασὺ
αἰχμαλώτισε καὶ σὺ
Κουντουριώτη, Σαπουτζιάκη.

Πῆς καὶ σὺ στοὺς Ὀσμανιῆδες
ὅτι πᾶνεις σὺν λαγοῦς
νικηφόρους στρατηγούς
καὶ ναυμάχους Γιουανιῆδες.

Ἀρχίζου πάλι τὰ πυρὰ,
πλὴν φαίνεται κ' Ἐιρήνη,
κ' ἔτσι κανένας, μασκαρὰ,
δὲν ξέρει τί θὰ γίνῃ.

B.

Π. — Πάλι φωνὰ μᾶς πυρπολεῖ,
κ' ὁ Βενιζέλος ὀμιλεῖ,
μὲ τόσους στὸ Παρίσι,
καὶ δὲν τοῦ κάνει, Φασουλῆ,
καρδιὰ γὰ νὰ γυρίσῃ.

Πολέμων ἐπανάληψις μὲ ζήφῃ τροχισμένη,
κ' ἀτέλειωτοι βομβαρδισμοὶ καὶ πανοπλίας Ἀρη,
κ' ὁ Βενιζέλος ἔκανε μὰ βόλτα καὶ στὴ Βιέννα
νὰ δῆ κ' ὁ Μπέρτζολτ τί φρονεῖ καὶ τί κανὸ φουμάρι.

Κ' ὁ κύριος Σεφκέτ, μωρέ,
τὴν λύρα μας κουρδίζει,
κ' ἀπὸ μεγάλο μωραρὲ
πολλὰ τοιλουρδίζει.

Μποῦμ μποῦμ ἔδω, μὰμ μποῦμ ἐκεῖ,
καὶ παίζει μία μουσικὴ
καὶ κάνει τόσα φάλτσα.

Καὶ μὲ τὸ φέσι του στραβὰ
ὁ φίλος μας Ἐμβερ τραβᾷ
καὶ πᾶει στὴν Ταατάλα!

Ἄλλὰ τὸν διώχνουν ἀπ' ἐκεῖ τὸν προσφιλεῖ σωτήρα,
ποῦ δείχνει χαρακτήρα,
Πᾶει καὶ στὴν Καλλεϊτσι, μὰ κ' ἀπ' ἐκεῖ, κενέφῃ,
μὲ τρεῖς κλωστογαῖς στὰ πσιναῖ θαρρὸ πῶς ἐπιτροφέει.

Τοῦ κίνουον περιποίησι καὶ μετ' τὸ παραπάνω,
ἄλλ' ὁ Σερκετὸς δ' φοβερός, ποῦχε πολὺ σκελῆτι,
ἀσέπεται ἴστα Στρατόπεδα νὰ στελήν τὸν Σουλτάνο
μήπως κ' ὁ Τούρκουι πέρουεν φωτιὰ μετ' τὸν Μεχμέτη.

Ἀκόμη δὲν ὤρ' μασε καλλήχμος ὀπώρα,
σάλπιγξ, ἤχῳ πολεμικῇ,
κ' ὁ Τούρκουι κ' ὁ Βαλκανικοῦ
πέρουεν καινούρα φόρα.

Φωτιὰ πολέμου ἴστὸ βοννό, ἴστὸν κάμπου, ἴστὸ λαγκάδι,
μουγγρίζουεν τὰ στοιχία,
κ' ὁ Βενιζέλος πέρουε κ' ἀπὸ τὸ Βελιγράδι
νὰ κἀνή συμμαχία.

Φ. — Βρὲ τείναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές, ... κ' ἡ τῆς Σερβίας χόρα
μὴ δὲν μάς εἶχε τόχατε συμάχους ἕως τώρα;
Π. — Ναι μὲν τοὺς εἶχαμε κ' ἔμεις, μὰς εἶχαμε κ' ἔκρινουι,
μὰ συμμαχία τοῦ λοιποῦ πραγματικῆ θὰ γίνη.

Ἀὐτὰ τὰ βεβαίουν πολλοὶ
τῶν καφνεσίων λάλοι,
ἐν τοῦτοις ἔμωσ, Φασουλῆ,
τὰ διαψεύδουεν ἄλλοι.

Ἄλλὰ κ' Ἄλλὰ, ἐφώνασε Χόντζας εἰς μιναρέ,
κ' ὁ Βενιζέλος ἴμιλησε καὶ ἴστὸν Πουνακαρέ.
Ἀκούω προμηνήματα νέον περιπλοκῶν,
μὰς ἀγκυλιάζουεν φίλοι μὸς μακαρονιάδες κ' ἄλλοι,
ὀμίλησε καὶ ἴστὸν Ζωνάρε τῶν Στρατιωτικῶν
κ' ἄπλωσε τὸ ζωνάρι τοῦ γὰ πόλεμο καὶ πάλι.

Σερκετὸ Πασσῶς παραλαεὶ
κ' ἴπδοσχεται νὰ δράση
μὲ ἔξουο χαρτζηλίου.

Κ' ὁ Βενιζέλος, Φασουλῆ,
λένε πῶς θὰ περῶση
κ' ἀπὸ τῆ Σαλονίκη.

Πόλεμος νέος τῆς Τουρκιάς ἀνοστος κ' ἐπιπόλειος,
κ' ἔλιπζω, μπεγλιβάνη,
τῆς Πόλης τὸ Νειβάνι
νὰ δόση τρία τέταρτα τῆς Ἀδριανουπόλεως.
Κ' ὡς πρὸς τὴν τέχνη τῶν νησιῶν ὁ νέος Σανδραζάμης
τάφινει ἴστα Δυνάμεις.

Καὶ τότε θὰ χαρῶση περιφανῆς ἡμέρα,
καὶ τότε, καθὼς εἶπε κ' αὐτὸς ὁ Βενιζέλος,
ὀργήγορα θὰ πᾶνε ξανὰ στὴν Ἑγγλιτέρα
γὰ νέας συζητήσεις, ὄντερ οἷα ἔστι τέλος.

Γ.

Φ. — Νέας πάλης ἡμέρ' ἀνατέλλει
μὲ Βεζύρη βαρβάτο καὶ νέο,
ποῦ παντοῦ τὸν Ἐμβερ ἀποστέλλει,
τοῦ Ναζήμου δολοφόνο γενναίω.

Νέας πάλης ἡμέρα χαρῶση,
κ' ἔνας βρόντος πολέμου ξανὰ
τῆς Ἐβρώπης τὰ νεύρα ταραῖσι,
καὶ ἴστης Μπόρας τὸν τρόμο γενναίω.

Ἄντηχοῦν καὶ παιδιές καὶ θούρια
καὶ μὰς κίνουεν μεγάλη χαλίστρα,

βομβαρδίζουεν πάλι τὰ φρούρια,
βομβαρδίζουεν πάλι τὰ κίστρα.

Τῆς κλεινῆς Τσερναγόρας ὁ Ρήγας,
ποῦ δὲν ἔδρεψε δάφνας ὀλίγας,
σὺν καὶ πρῶτα ἔσπερῶλε ντοῦρος
Βασιληῶς, μαχητῆς, τροβαδούρος.

Τὸν θερμαίνει τῆς μάχης τὸ εἶγος
καὶ τοῦ δίνουεν ζωὴ πυροβόλα,
καὶ καθένας θαυμάζει τὸ σφρίγος
καὶ τὴν λύρα τοῦ γέρου-Νικόλα.

Τῆς κλεινῆς Τσερναγόρας τὸ Στέμμα
βομβαρδίζει τὴν Σκόδρα καὶ πάλι,
καὶ θυσία σὲ χροῖμα καὶ σ' αἶμα
τῶν τεσσάρων συμμάχων μεγάλη.

Ἄντι Νίκης θερμὸς κοκκινίζει,
Ταραμπὸς Ταραμπὸς ξεφωνίζει,
Ταραμπὸς μὲ ἴστὸν Νικήτ' ἀπαντᾷ
τὸ Μπιζάνι, ποῦ πάντα βροντᾷ.

Κ' ἄντι Νίκης ἀφθίτου παιδιές
κ' ἄντι Δόξης ἀφθίτου στεφάνι,
πρὸ καλά νὰ σταλοῦν κουραμάνιας
σ' ὄσους μάχουεν ἔκει ἴστὸ Μπιζάνι.

Μὰ κ' ἔμεις οἱ λεπτοὶ Κουραμπήδες,
μὰ κ' ἔμεις οἱ ὀδοὶ μύστης τῆς Μούσης,
ποῦ φρονάζομε: μάχεσθε, παῖδες:
ἐκ τῆς γῆς τῆς κλεινῆς πρωτεύουσῆς.

Ἄντι στίχους νὰ ψάλωμε κ' ἴσματα
καὶ Τυρταίων θερμῶν παραδέλαι,
πρὸ καλά νὰ τοὺς πᾶμε σκεπάσματα
καὶ τσουράτσια χοντρά καὶ φανέλαις.

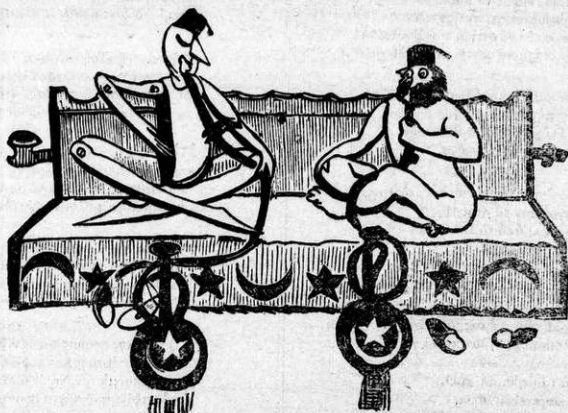
Π. — Ναι μὲν ἐξαιρετος τιμῆ
τῆς δάφνης τὸ κλονάρι,
μὰ θέλει πρὸ παντός ψωμί
τὸ κάθε καλλιμᾶρι,
ποῦ τῆς καρδιάς τοῦ τὴν φωτιὰ τὴν δίνει ἴστὸ κανόνι,
κ' ἔκεινο καταφλέγεται καὶ κατακεραυνώνει.

Κ' ἄν τοῦ Στρατοῦ τὴν ἀντοχὴ
σὲ πάγουσ, χροῖνι καὶ βροχῇ
θαμάρτης, στραβοκῆνη.

Μόνου με λόγους θαυμασιῶς,
μὲ λόγους ἐνθουσιασμοῦ
θαρρῶ πῶς δὲν τοῦ φθάνει.

Στρέψε νὰ δῆς τὴν Ἑπειρο... γὰ κόνταξ ἔκει πέρα
τὸν Νικήτη τὸν λατρουῖτο...
κοντάξ ζητεῖ γὰ τὸν Στρατό,
δικαίως καὶ τὸ Στρατεύμα τὸν προσηφώνει πατέρα.

Ἔργα ἑωστὰ θέλ' ἡ Πατρίς καὶ βάλοισμον τῶν πόνων
κ' ὄχι ξερὰ ποιήματα, κ' ὄχι παιδιές μόνον.
Γ' αὐτὸ παραίτησε καὶ σὺ τοὺς ἕμους, φαπλατᾶ,
πρὶν τὴν Ἀετοράχη σου ν' ἀργώσω δυνατά.

**Ὁ Βεζύρης ὁ πολὺς
κὶ ὁ Ξυλένζος Γρουνανλῆς.**

- Σεφ.** — Καλῶς μὰς ἦλθε, Γρουνανλῆ,
πενὴ ντερλέρ Σεφκέτ.
Φασ. — Ἐβει, ἐγέννημ σεβνταλῆ,
βετάνι σελαμέτ,
πικρός σωτηρία,
Ἐμβέρ καὶ συμμορία.
- Σεφ.** — Ἄβερῶφ πατριετζάγνημ,
Κουντουριώτη τουτατζάγνημ.
Στόλο σας ἐγὼ θὰ πνίζω καὶ θὰ πιάσω Κουντουριώτη,
Φασ. — Μὴ γὰρ τὸ Θεὸ τὸν πιάσης, μὰ λυπήσου μας, ἰπτότη.

Γιτίμα κηγήμα ἐτμε Πασσά
τούτμα ὀλδίμε γιαζήκ ἀνά.

- Σεφ.** — Τεσλήμ ὀλοσὺν σοιλέ πεντέν
γρόκσα ντουαράμη πενή ντε πελτέν.
Ἦγουν κὶ ἕκ μέρους μου σὺ, ποῦχεις γνώσι,
ἕξ του τὸν Στόλο σας νὰ παραδώση,
ἀλλοῦξ ἀμέσως ἀπὸ τῆ μεση
αἰάνο καὶ σένα, μωρὲ μπαμπέση.

Χαρμπά γαραμαζ ἰσοε Λάζ λάρ σὰγ ὀλοσὺν
ποὶν λάρ ραζή ὀλμάξ περ Γκασούρ καλοσὺν.

- Φασ.** — Μίλισε καθαριότερα, ποὺ κακὸ ἄφορο νάχης.
Σεφ. — Ὁ Βαρβαρόσας κὶ ὁ Τουρ γούτ ἀν μένουν ἐκτός μάχης
φθάνει νὰ ζήσουν οἱ Λαζοί...
Φασ. — Νὰ ζήσουν με σὲ μαζί.
Σεφ. — Μὲ τοὺς Λαζοὺς Γκασούρ
δὲν θ' ἀπομείνη μούση.

Πλήν μάθς κὶ ὁ Σουλτάν Ρεσάτ ὀμουζονά τουφέκ
Ἐντρινεγὴ μουπαρεκ κουτρατατζάκ μελέκ.

Ἐν ἄλλοις λόγοις κὶ ὁ Ρεσάτ μ' ἔνα τουφέκ ἰστὸν ὄμο
γὰ τὴν Ἀδριανούπολι θὰ πάρη τὴν δρόμο.

- Φασ.** — Βρὲ τὶ μου λές Σεφκέτ Πασσά;
Σεφ. — Κὶ αὐτὸς γὰ πόλεμο λυσοῦ.

Λέρ μπαλέρ, ξιφι μαλέρ,
ἐβλαδῆμ τζαννὶ Ἐμβέρ,
ποὺ θὰ τὸν ἀκουσεσ καὶ σὺ,
ἐπενιζὲ βερλι δεροί,
εἰς ἄλλοις μάθημα γερὸ
θὰ δώση τοῦτον τὸν καιρό.

Φασ. — Νὰ τὸν χαρῆς, νὰ τὸν χαρὸ.

- Σεφ.** — Ἐρεὶ τὸ Σύνταγμα φασοί.
Φασ. — Σικτι κὶ αὐτὸς, σικτιρ καὶ σὺ.

**Ἐκ τῆς Σταμπούλ ἐπιστολῆς
ἰστὸν Ἀθηνῶν τὸν Φασουλή.**

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλῃς καταχρῆς κὶ ἀνησυχίας
μέσα ἰστὸς ὑποψηφίους τῆς σεπτιῆ Πατριαρχίας
ἐνδεκνέεται σπουδαῖος ὑποψήφιος ἐν πρώτοις
κὶ ὁ Χρυσόστομος τῆς Σμύρνης. Δράμας ἄλλοτε Δεσπότης,
ποὺ σὲ πονηρὰς ἡμέρας με τὴν ἐθνικὴν του δράσει
ἐνεθάρυνε γενναῖος τὴν ἐπόδουλον τὴν πλάαιν.

Καὶ κερκόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλοις λόγοις ἀγγελάς.

Ἡ τοῦ Πατρικοῦ Μουσική, ποὺ μετ' ἐστὴν Πόλι βγαίνει,
ἐν ἔτος συνεπλήρωσε δικαίως ἑτυμωμένη.

Νέον Ἡμερολόγιον ἐν Σάμφ τῆς Βροφόνου,
κὶ ἐτύγμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.